

ในปัจจุบันเกือบทุกประเทศในโลก ต้องประสบกับปัญหาการค้ามนุษย์และเป็นที่ยอมรับกันว่า การที่จะป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ให้เกิดประสิทธิภาพอย่างมากที่สุดนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยความร่วมมือกันระหว่างประเทศต่างๆ นอกจากนี้ประเด็นที่เป็นปัญหาที่สำคัญยิ่งสืบเนื่องมาจากการค้ามนุษย์ ก็คือ การให้ความคุ้มครองกับผู้ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์ ดังนั้นในปี ค.ศ. 2000 องค์การสหประชาชาติจึงได้มีอนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามองค์การอาชญากรรมข้ามชาติและพิธีสารเพิ่มเติมว่าด้วยการป้องกัน ปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก ซึ่งบทบัญญัติในพิธีสารฉบับนี้ ได้มีการกล่าวถึงมาตรการให้ความคุ้มครองผู้ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์ไว้หลายประเด็น

ส่วนประเทศสมาชิกอาเซียน อันประกอบด้วย ประเทศไทย ประเทศลาว ประเทศพม่า ประเทศกัมพูชา ประเทศเวียดนาม ประเทศฟิลิปปินส์ ประเทศอินโดนีเซีย ประเทศมาเลเซีย ประเทศสิงคโปร์และประเทศบรูไนดารุซซาลาม ก็เป็นกลุ่มประเทศที่ประสบกับปัญหาการค้ามนุษย์เช่นกันและประเทศสมาชิกอาเซียนเหล่านี้บางประเทศก็ได้เข้าเป็นภาคีของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านองค์การอาชญากรรมข้ามชาติและพิธีสารเพิ่มเติมว่าด้วยการป้องกัน ปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก ดังนั้นจึงมีความน่าสนใจว่าประเทศสมาชิกอาเซียนเหล่านี้ได้มีมาตรการให้ความคุ้มครองผู้ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์ที่สอดคล้องกับบทบัญญัติในอนุสัญญาและพิธีสารดังกล่าวหรือไม่ ส่วนประเทศสมาชิกอาเซียนที่ไม่ได้เป็นภาคีของอนุสัญญาและพิธีสารดังกล่าวนี้ประเทศสมาชิกอาเซียนเหล่านี้มีการตอบสนองอย่างไรต่อปัญหาการค้ามนุษย์และได้ให้ความสำคัญกับการให้ความช่วยเหลือผู้ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์หรือไม่

หลังจากที่ได้พิจารณาถึงมาตรการให้ความคุ้มครองผู้ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์ของประเทศสมาชิกอาเซียนทั้งสิบประเทศแล้ว ก็จะให้เห็นได้ว่าประเทศสมาชิกอาเซียนเหล่านี้ได้มีมาตรการให้ความคุ้มครองผู้ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์อยู่เช่นกัน และสามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อผู้ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์ได้ แต่มาตรการเหล่านี้ก็ยังไม่เพียงพอ ซึ่งหากประเทศสมาชิกอาเซียนได้เข้าเป็นภาคีของพิธีสารเพิ่มเติมว่าด้วยการป้องกัน ปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็กแล้ว ประเทศสมาชิกอาเซียนเหล่านี้ยังจะต้องเสริมและหรือสร้างมาตรการให้ความคุ้มครองทั้งในด้านกฎหมายและด้านอื่นๆเพิ่มขึ้น

At present, countries are confronted with trafficking in persons' problems. As acknowledged countries need to prevent and suppress the trafficking in persons absolutely. Furthermore, a major problem due to trafficking in persons is that of remedies for victims. Hence, in 2000(A.D.), the Convention Against Transnational Organized Crime and Protocol to Prevent Suppress and Punish Trafficking in Persons, Especially Women and Children were adopted by the United Nations. Provisions of the Protocol mentioned address various protection measures. Asean countries such as Thailand, Laos, Myanmar, Cambodia, Vietnam, Philippines, Indonesia, Malaysia, Singapore, and Brunei are encountering trafficking in persons problem as well. Some of the countries mentioned have become parties to the Convention Against Transnational Organized Crime and Protocol to Prevent Suppress and Punish Trafficking in Person, Especially Women and Children. Therefore, whether the protection measures for victims of trafficking in persons by those Asean countries conforms with the Convention and Protocol is interesting. For non-member Asean countries, there is the question whether they focus on trafficking in persons' problems or not.

After having considered the measures concerning protection of victims of trafficking in persons, it can be said that those Asean countries participating in such treaties also have measures to protect victims of trafficking in persons and are able to provide remedies to the victims. Nevertheless, the measures mentioned are insufficient. If Asean countries become members of the Protocol to Prevent Suppress and Punish Trafficking in Persons, Especially Women and Children, they must enhance legal and other measures to protect the victims.